

29 Οκτωβρίου, 1993

[ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΘΕΟΚΛΗΤΟΥ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ,
ΜΕΣΩ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 831/92)

Δημόσιοι Υπάλληλοι — Προαγωγές — Συστάσεις Προϊσταμένου —
Αιτιολογία — Ο Περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμος (Ν. 1/90) —
Άρθρο 35(4) — Γενική παραπομπή στα κριτήρια της αξίας, προσό-
ντων και αρχαιότητας, δεν αποτελεί αιτιολογία, γιατί δεν αποκα-
λύπτει τα πραγματικά δεδομένα που οδήγησαν στη διαμόρφωση της
5 άποψης — Δεν επιτρέπει τον δικαστικό έλεγχο.

Το μόνο θέμα που παρέμεινε για εξέταση από το Δικαστήριο
στην παρούσα προσφυγή κατά της προαγωγής του ενδιαφερόμενου
μέρους στη μόνιμη θέση ειδικού Ιατρού, ήταν ο ισχυρισμός του αι-
τητή πως η σύσταση του Διευθυντή Ψυχιατρικών Υπηρεσιών ήταν
10 ανατιολόγητη.

Το Ανώτατο Δικαστήριο ακυρώνοντας την επίδικη απόφαση,
15 αποφάσισε ότι:

Η αιτιολογία της σύστασης ως νομοθετική πλέον απαίτηση [βλ.
Άρθρο 35(4) του περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμου του 1990
(Ν.1/90) απασχόλησε το Ανώτατο Δικαστήριο στην πρωτόδικη δι-
καιοδοσία του σε σειρά υποθέσεων. Με αναντίλεκτη πλέον την ανά-
γκη αιτιολόγησης της σύστασης, διαπιστώνεται διαφορά προσέγγι-
σης ως προς το αν η γενική παραπομπή στα κριτήρια της αξίας, των
20 προσόντων και της αρχαιότητας, συνιστά επαρκή αιτιολογία.

25 Σε σειρά υποθέσεων κρίθηκε ότι η αιτιολογία αυτής της φύσης

ήταν επαρκής. Σε άλλες όμως κρίθηκε πως τέτοιας μορφής σύσταση είναι εντελώς ανατιολόγητη.

Υιοθετείται η τελευταία προσέγγιση. Η σύσταση εμπεριέχει εξ ορισμού την άποψη του Διευθυντή ως προς την υπεροχή του συστηνόμενου. Μόνη η σύνδεση της σύστασης προς τα τρία κριτήρια, δεν προσθέτει οτιδήποτε. Δεν αποκαλύπτει τα πραγματικά δεδομένα, που οδήγησαν στην διαμόρφωση της άποψης και δεν επιτρέπει το δικαστικό έλεγχο.

Η σύσταση δεν ήταν αιτιολογημένη και ως αντίθετη προς το Νόμο, ανεπίτρεπτα αποτέλεσε στοιχείο κρίσης.

Η προσφυγή επιτυγχάνει χωρίς έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Λεωνίδου και Άλλοι ν. Δημοκρατίας (1992) 4 Α.Α.Δ. 1806,

Νικολάου και Άλλοι ν. Δημοκρατίας (1992) 4 Α.Α.Δ. 3930,

Λοιζίδης και Άλλοι ν. Δημοκρατίας (1992) 4 Α.Α.Δ. 4742,

Πολυκάρπου και Άλλοι ν. Δημοκρατία (1993) 4 Α.Α.Δ. 72,

Παντελάκη και Άλλοι ν. Δημοκρατίας (1993) 3 Α.Α.Δ. 1682,

Αντωνίου ν. Δημοκρατίας (1993) 3 Α.Α.Δ. 923,

Θεοδούλου ν. Δημοκρατίας κ.ά. (1993) 3 Α.Α.Δ. 1852.

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης των Καθ' ων η αίτηση με την οποία το ενδιαφερόμενο μέρος προάχθηκε στη θέση Ειδικού Ιατρού αντί του αιτητή.

Α. Σ. Αγγελίδης, για τον Αιτητή.

Α. Βασιλειάδης, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

Κ. Ευσταθίου, για το Ενδιαφερόμενο μέρος.

Cur.adv. vult.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ.: Ο Αιτητής προσβάλλει το κύρος της απόφασης της Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας με την οποία προ-
 άχθηκε ο Γεώργιος Καραβίας στη μόνιμη θέση Ειδικού Ιατρού
 από την 1 Οκτωβρίου 1992.

5

Στο στάδιο των διευκρινίσεων ορισμένοι γενικοί ισχυρισμοί
 όπως και εκείνοι που συσχετίστηκαν με την κατοχή από το εν-
 διαφερόμενο μέρος του προσόντος της καλής γνώσης της
 10 Αγγλικής Γλώσσας, εγκαταλείφθηκαν. Παρέμεινε για εξέταση το
 ζήτημα της αιτιολογίας της σύστασης του Διευθυντή Ψυχιατρι-
 κών Υπηρεσιών. Ορθά συμφώνησαν και οι καθ' ων η αίτηση
 πως εφόσον θα φαινόταν ότι η σύσταση ήταν αναιτιολόγητη, η
 προσβαλλόμενη απόφαση δεν θα μπορούσε παρά να ακυρωθεί.

15

Η σύσταση, όπως καταγράφη στο πρακτικό της ΕΔΥ ημερο-
 μηνίας 11 Σεπτεμβρίου 1992, ήταν η ακόλουθη:

20

"Με βάση τα τρία κριτήρια στο σύνολό τους συστήνει τον
 Καραβία Γεώργιο, γιατί πιστεύει ότι αξιοκρατικά υπερερεί
 έναντι των άλλων υποψηφίων".

25

Για το Θεοκλήτου Δημήτριο, ανέφερε ότι ο υποψήφιος αυτός
 πάντοτε υστερούσε και υπήρχαν προβλήματα στις Ψυχιατρι-
 κές Υπηρεσίες."

30

Το δεύτερο μέρος της σύστασης που αναφέρεται στον αιτητή,
 δεν θα μας απασχολήσει. Η ίδια η ΕΔΥ ρητά το αγνόησε ως πο-
 λύ γενικό και αόριστο.

35

Η αιτιολογία της σύστασης ως νομοθετική πλέον απαίτηση, (βλ.
 άρθρο 35(4) του περι Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμου του 1990
 (Ν.1/90) απασχόλησε το Ανώτατο Δικαστήριο στην πρωτόδικη δι-
 καιοδοσία του σε σειρά υποθέσεων. Με αναντίλεκτη πλέον την
 ανάγκη αιτιολόγησης της σύστασης, διαπιστώνεται διαφορά προ-
 σέγγισης ως προς το αν η γενική παραπομπή στα κριτήρια της
 αξίας, των προσόντων και της αρχαιότητας συνιστά επαρκή αι-
 τιολογία.

40

Στις υποθέσεις *Θεόδωρος Λεωνίδου και Άλλοι ν. Δημοκρατίας*
 (1992) 4 Α.Α.Δ. 1806 και *Α. Νικολάου και Άλλοι ν. Δημοκρατίας*,
 (1992) 4 Α.Α.Δ. 3930, κρίθηκε ότι η αιτιολογία αυτής της φύσης
 ήταν επαρκής. Στις υποθέσεις *Λοιζίδης και Άλλοι ν. Δημοκρατίας*
 (1992) 4 Α.Α.Δ. 4742, *Ν. Πολυκάρπου και Άλλοι ν. Δημοκρατίας*
 (1993) 4 Α.Α.Δ. 72, *Αίγλη Παντελάκη και Άλλοι ν. Δημοκρατίας*

(1993) 4 Α.Α.Δ. 1682, *Αντώνιος Ι. Αντωνίου ν. Δημοκρατίας* (1993) 4 Α.Α.Δ. 923 και *Αντρέας Θεοδούλου ν. Δημοκρατίας* (1993) 4 Α.Α.Δ. 1852, κρίθηκε πως τέτοιας μορφής σύσταση είναι εντελώς αναιτιολόγητη. Υιοθετώ αυτή την προσέγγιση. Η σύσταση εμπεριέχει εξ ορισμού την άποψη του Διευθυντή ως προς την υπεροχή του συστηνόμενου. Μόνη η σύνδεση της σύστασης προς τα τρία κριτήρια δεν προσθέτει οτιδήποτε. Δεν αποκαλύπτει τα πραγματικά δεδομένα που οδήγησαν στην διαμόρφωση της άποψης και δεν επιτρέπει το δικαστικό έλεγχο.

5

10

Οι καθ' ων η αίτηση υποστήριξαν πως η σύσταση στην παρούσα υπόθεση δεν περιορίζεται σε αναφορά στα τρία κριτήρια. Έχουν επικαλεστεί με την αγόρευσή τους το δεύτερο σκέλος της σύστασης που περιέχει τα δυσμενή σχόλια για τον αιτητή. Όμως, πέρα από το ότι αντικείμενο του ελέγχου είναι η σύσταση του ενδιαφερομένου μέρους, όπως σημείωσα, η ίδια η ΕΔΥ αγνόησε αυτό το δεύτερο σκέλος ως πολύ γενικό και αόριστο. Αυτοί οι χαρακτηρισμοί ταιριάζουν και στην περίπτωση του πρώτου σκέλους. Η προσθήκη του Διευθυντή πως αξιοκρατικά το ενδιαφερόμενο μέρος υπερερεί δεν βοηθά στην συγκεκριμενοποίηση της βάσης του συμπεράσματος.

15

20

Η σύσταση δεν ήταν αιτιολογημένη και ως αντίθετη προς το Νόμο ανεπίτρεπτα αποτέλεσε στοιχείο κρίσης. Η προσφυγή πετυχαίνει. Η προσβαλλόμενη απόφαση ακυρώνεται. Καμιά διαταγή για έξοδα.

25

Η επίδικη απόφαση ακυρώνεται χωρίς έξοδα.